

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 8. desember 2025 av Høyesterett i avdeling med

dommer Henrik Bull
dommer Per Erik Bergsjø
dommer Wenche Elizabeth Arntzen
dommer Knut Erik Sæther
dommer Therese Steen

HR-2025-2442-A, (sak nr. 25-061885SIV-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 3. mars 2025

Anders Olav Ellefsrud
ANWI Holding AS
Arnt Olav Aas
Bjørn Myrvang
BK Medica AS
Christian Arve Strand
Erling Schackt
Espen Thorstensen
Finn William Ellefsen
Gangaren Holding AS
Harald Svendsen
Håvard Torger Bakke
Jostein Lied
Tom Blom Rinde
Knut Edvard Gjernes
Knut von Krogh
K.P. Invest AS
Lars Oddbjørn Silseth
Olaf Tufte AS
Ole Christian Iversen
Per Arvid Tredal
Steinar Odd Heyerdahl
Sunnic Norge AS
Svein Aksel Røen
Sverre Kaasen
Trading Invest AS

Unni Hanson
Altinvest AS
Ola Blom

(advokat Per Christen Conradi Andersen)

mot

Havnegaten Invest AS
Zurich Insurance Europe AG,
Norway Branch

(advokat Kyrre Width Kielland – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Arntzen:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder krav om erstatning mot tilrettelegger av et obligasjonslån etter tap av investeringer i selskapsobligasjoner.
- (3) Verdipapirforetaket Jool Markets AS inngikk i oktober 2017 avtale med det svenske eiendomsselskapet Trinitas Fastigheter AB – Trinitas – om tilrettelegging av et obligasjonslån. Jool Markets har senere endret navn til Havnegaten Invest AS.
- (4) Jool Markets markedsførte obligasjonslånet i det norske markedet, dels gjennom egne ansatte og dels gjennom søsterselskapet Jool Capital Partners AS med underagenter. Søsterselskapet var agent for livsforsikringsselskapet Quantum Leben AG. Obligasjonslånet var ikke undergitt prospektplikt etter dagjeldende § 7-4 i verdipapirhandelloven. Som ledd i markedsføringen bisto Jool Markets blant annet med å utarbeide informasjonsmateriale basert på dokumenter og opplysninger fra Trinitas.
- (5) Obligasjonslånet var på i alt 200 millioner svenske kroner og ble hentet inn i to omganger. Første del utgjorde 115 millioner svenske kroner og ble innbetalt i januar 2018. Andre del utgjorde 85 millioner svenske kroner og ble innbetalt i april–mai 2018. Lånet hadde en fastrente på 10 prosent og en løpetid på 24 måneder med rett for utsteder til forlengelse i inntil 6 måneder.
- (6) Ved begge utstedelsene ble det utarbeidet en oversikt med overordnet informasjon om lånet – en «one-pager» – samt en investorpresentasjon på rundt 40 sider med mer detaljerte opplysninger. Trinitas avga fullstendighets- og skadesløserklæringer i desember 2017 og i april 2018.
- (7) Det fremgikk av informasjonen at Trinitas var heleid av Revviken AB, som igjen var heleid av en svensk forretningsadvokat og investor, Thomas Lakhall. Lakhall hadde etter det opplyste skutt inn rundt 115 millioner svenske kroner i Revviken, som stod som garantist for investorenes lån til Trinitas. Opplysningen om kapitalinnskuddet viste seg senere å være uriktig og baserte seg for deler av beløpet på en forfalsket bankutskrift som skulle dokumentere at innestående på Revvikens bankkonto var 40,2 millioner svenske kroner. Det reelle beløpet på kontoen var i underkant av 1000 svenske kroner.
- (8) Av informasjonsmaterialet fremgikk det videre at Trinitas gjennom to datterselskaper eide en eiendom som skulle bygges om til boliger, samt flere industrieiendommer. Boligeiendommens verdi ble oppgitt til 141 millioner svenske kroner ferdig ombygget og industrieiendommenes samlede verdi til henholdsvis 214,5 og 265,5 millioner svenske kroner. Disse verdiene viste seg senere å være basert på forfalskninger av verdivurderinger fra Cushman & Wakefield Sweden AB, som hadde verdsatt boligeiendommen til 110 millioner svenske kroner og industrieiendommene samlet til henholdsvis 127,5 og 168,5 millioner svenske kroner.

- (9) Belåningsgraden i konsernet ble videre opplyst å utgjøre rundt 70 prosent, men var i realiteten på nærmere 165 prosent. Som sikkerhet for sine investeringer skulle investorene få 1. prioritets pant i samtlige aksjer i Trinitas og dets datterselskaper. Det viste seg senere at aksjene allerede var pantsatt til andre långivere.
- (10) Investorene i vår sak tegnet seg for beløp fra 100 000 kroner til 2 500 000 kroner. Investeringene utgjorde til sammen obligasjoner pålydende rundt 18 millioner kroner.
- (11) I april 2019 sendte Intertrust (Sweden) AB, som var tillitsmann for obligasjonslånet, en melding til investorene om at det var innledet etterforskning mot Lakhall, og at Trinitas ikke lenger klarte å betale renter på obligasjonslånet.
- (12) Trinitas gikk konkurs i august 2019, morselskapet Revviken gikk konkurs i oktober 2019, og Lakhall gikk personlig konkurs i juni 2020.
- (13) Det er på det rene at de ankende parter investeringer i obligasjonene er tapt i sin helhet.
- (14) Lakhall ble ved Stockholm tingsratts dom 3. februar 2020 dømt til fengsel i syv år for en rekke grove bedragerier, blant annet i anledning Trinitas' utstedelser av det aktuelle obligasjonslånet. Trinitas-bedrageriene besto ifølge domsgrunnene av forfalskninger av verdivurderingene fra Cushman og Wakefield, forfalskning av bankutskrift, samt uriktig angivelse av egenkapital, belåningsgrad og førsteprioritets pant i aksjer som allerede var pantsatt. Dommen mot Lakhall ble i det vesentlige opprettholdt ved Svea hovratts dom 20. oktober 2022.
- (15) Finanstilsynet tilbakekalte i mars 2019 Jool Markets' tillatelse til å yte investeringstjenester i Norge. Tilsynet fant at selskapet alvorlig og systematisk hadde brutt verdipapirhandellovens bestemmelser. Ved Finansdepartementets vedtak i april 2020 ble selskapets klage ikke tatt til følge. De lovstridige forholdene som begrunnet tilbakekallet, har ikke betydning for ansvarsgrunnlaget som er anført for Høyesterett i saken her.
- (16) Investorene tok 31. mars 2023 ut stevning mot Havnegaten Invest AS og dets ansvarsforsikrer – Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch – med krav om erstatning for tap som følge av uriktig informasjon i markedsføringsmaterialet og mangelfull rådgiving i tilknytning til investeringene.
- (17) Ved Ringerike, Asker og Bærum tingretts dom 13. mars 2024 ble investorene tilkjent erstatning og sakskostnader.
- (18) Tingretten mente at tilrettelegger hadde en selvstendig plikt til å undersøke om helt sentral investorinformasjon mottatt fra utsteder er korrekt, uavhengig av om det foreligger konkret mistanke om økonomiske misligheter. Det var derfor uaktsomt av Jool Markets ikke å foreta nærmere undersøkelser av verdivurderingene og av bankutskriften mottatt fra Trinitas. Slike undersøkelser ville ha avslørt Lakhalls bedragerier, og prosessen med obligasjonslånet ville blitt stanset.
- (19) Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe, AG Norway Branch anket dommen til Borgarting lagmannsrett. Lagmannsretten avsa 3. mars 2025 dom med slik domsslutning for hovedkravet:

«Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch frifinnes.»

- (20) Investorene ble dømt til å betale sakskostnader for tingretten og lagmannsretten.
- (21) Lagmannsretten mente at tilretteleggere ikke plikter å undersøke ektheten av mottatte dokumenter med mindre det foreligger spesielle forhold som gir grunn til det. Slike forhold forelå ikke, og det var da ikke grunnlag for informasjonsansvar. Lagmannsretten tok ikke stilling til om det var ansvarsgrunnlag etter rådgivningsansvaret, da det uansett ikke var årsakssammenheng mellom en eventuell uaktsom rådgivning og investorenes tap.
- (22) Investorene har, med ett unntak, anket til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse knyttet til informasjonsansvaret, ikke rådgivningsansvaret. Det er også anket over «bevisbedømmelsen hva gjelder det nærmere innholdet av bransjepraksis». Ankemotpartene har for Høyesterett fremlagt en skriftlig erklæring fra sitt sakkyndige vitne for lagmannsretten. Ut over dette er det ikke fremlagt skriftlige erklæringer, og saken står i det vesentlige i samme stilling som for lagmannsretten.

Partenes syn på saken

- (23) De ankende parter – *Anders Olav Ellefsrud mfl.* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (24) Lagmannsretten har et uriktig syn på bransjepraksis og kravet til god forretningsskikk etter verdipapirhandeloven. Tilrettelegger plikter å gjøre nærmere undersøker av helt sentral investorinformasjon som dessuten er enkle å gjennomføre. Undersøkelsesplikten gjelder uavhengig av om tilrettelegger har konkret mistanke om økonomiske misligheter eller om at noe ikke stemmer.
- (25) Uansett forelå det konkrete omstendigheter som ga grunn til ytterligere undersøkelser av det økonomiske grunnlaget for låneopptaket. Det var uforklarte variasjoner i tallmaterialet som Trinitas presenterte, og som Jool Markets videreformidlet til investorene. Videre var lønnsomheten i prosjektet marginal, og det hersket stor uklarhet om gjeldsgraden og egenkapitalen. Disse forholdene gjorde at tilrettelegger burde ha reagert. Både ektheten av bankutskriften som skulle vise kapitalinnskuddet i morselskapet, og ektheten av verddivurderingene skulle vært kontrollert. Slike undersøkelser ville også ha avdekket at garantien fra morselskapet og aksjepantet var verdiløse. Plikten til å foreta denne type undersøkelser følger allerede av hvitvaskingsregelverket, som tilrettelegger er bundet av.
- (26) Ansvarsfraskrivelser – «disclaimere» – i investorpresentasjonene har ingen betydning for rekkevidden av det preseptoriske kravet til god forretningsskikk. Lagmannsretten skulle følgelig ikke ha bygget sin rettsanvendelse på disse.
- (27) Jool Markets sto videre i en potensiell interessekonflikt med investorene på grunn av sitt uvanlig høye honorar, som skulle dekkes av lånebeløpet. Dette skjerpet tilretteleggers plikt til å undersøke opplysningene fra Trinitas' eiere, Thomas Lakhall.
- (28) De ankende parter har lagt ned slik påstand:
 - «1. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Anders Ellefsrud samlet NOK 282 888,70 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.

2. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til ANWI Holding AS samlet NOK 960 162,67 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 04.11.2019 og frem til betaling skjer.
3. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Arnt Olav Aas samlet NOK 188 616,44 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
4. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Bjørn Myrvang samlet NOK 990 678,08 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
5. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til BK Medica AS samlet NOK 93 550,68 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
6. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Christian Arve Strand samlet NOK 495 268,84 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 01.05.2020 og frem til betaling skjer.
7. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Erling Schackt samlet NOK 997 226,03 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
8. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Espen Thorstensen samlet NOK 144 223,97 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
9. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Finn William Ellefsen samlet NOK 1 881 616,44 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
10. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Gangaren Holding AS samlet NOK 471 660,96 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
11. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Harald Svendsen samlet NOK 280 393,15 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
12. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Håvard Torger Bakke samlet NOK 483 534,26 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
13. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Jostein Lied samlet NOK 93 550,68 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
14. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Tom B. Rinde samlet NOK 470 434,93 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.

15. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Knut Gjernes samlet NOK 458 039,38 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
16. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Knut von Krogh samlet NOK 961 493,15 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
17. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til K.P. Invest AS samlet NOK 997 760,27 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 01.05.2020 og frem til betaling skjer.
18. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Lars Silseth samlet NOK 188 784,25 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
19. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Olaf Tuft AS samlet NOK 462 101,88 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 01.05.2020 og frem til betaling skjer.
20. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Ole Christian Iversen samlet NOK 493 381,85 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
21. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Per A. Tredal samlet NOK 374 202,74 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
22. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Steinar O. Heyerdahl samlet NOK 971 503,42 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 01.05.2020 og frem til betaling skjer.
23. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Sunnic Norge AS samlet NOK 961 493,15 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
24. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Svein Aksel Røen samlet NOK 93 550,68 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
25. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Sverre Kaasen samlet NOK 376 202,05 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 29.01.2021 og frem til betaling skjer.
26. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Trading Invest AS samlet NOK 528 821,23 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
27. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Unni Hanson samlet NOK 953 445,21 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 01.05.2020 og frem til betaling skjer.
28. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Altinvest AS samlet NOK 939 636,99 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 06.11.2019 og frem til betaling skjer.

29. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch betaler i fellesskap til Ola Blom samlet NOK 470 434,93 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 25.11.2019 og frem til betaling skjer.
30. Zurich Insurance Europe AG, Norway Branchs ansvar for erstatningsbeløpene i punkt 1 til 29 ovenfor er begrenset til samlet erstatningssum for alle saksøkerne fratrasket 1 million kroner.
31. Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch tilpliktet in solidum å erstatte ankende parter sakskostnader for tingrett, lagmannsrett og Høyesterett.»

- (29) Ankemotpartene – *Havnegaten Invest AS og Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (30) Lagmannsretten har forstått kravet til god forretningsskikk og bransjepraksis riktig. Tilrettelegger plikter ikke å undersøke ektheten av dokumenter eller sannferdigheten av opplysninger fra utsteder med mindre det foreligger spesielle forhold som gir grunn til særlige undersøkelser.
- (31) Jool Markets foretok omfattende undersøkelser og vurderinger av Trinitas, herunder av selskapets finansielle stilling og verdien av selskapets eiendommer. Undersøkelsene var basert på regnskaper og informasjon mottatt fra Trinitas. Verdivurderingene ble sammenlignet med nærliggende eiendommer gjennom en eiendomsdatabase. Selskapets eier og ledelse ble kontrollert blant annet opp mot det svenske strafferegisteret. I tillegg ble det foretatt en ekstern juridisk gjennomgang – «due diligence» – av Trinitas.
- (32) Det ble ikke avdekket forhold som tilsa at Jool Markets måtte gjøre særlige undersøkelser av om informasjon mottatt fra utsteder var forfalsket. Bedrageriet kunne bare vært avslørt gjennom ekstraordinære undersøkelser ut over det som er sedvanlig i bransjen. Det forelå ingen brudd på hvitvaskingsregelverket, som heller ikke er relevant i denne sammenheng.
- (33) Jool Markets har handlet i tråd med verdipapirhandelovens krav til god forretningsskikk og i tråd med bransjepraksis. At det i ettertid viste seg at informasjon som ble videreformidlet til investorene, var uriktig, kan ikke tilskrives uaktsomhet hos tilrettelegger.
- (34) Ankemotpartene har lagt ned slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
 2. Anders Ellefsrud, ANWI Holding AS, Arnt Olav Aas, Bjørn Myrvang, BK Medica AS, Christian Arve Strand, Erling Schackt, Espen Thorstensen, Finn William Ellefsen, Gangaren Holding AS, Harald Svendsen, Håvard Torger Bakke, Jostein Lied, Tom B. Rinde, Knut Gjernes, Knut von Krogh, K.P. Invest AS, Lars Silseth, Olaf Tufte AS, Ole Christian Iversen, Per A. Tredal, Steinar O. Heyerdahl, Sunnic Norge AS, Svein Aksel Røen, Sverre Kaasen, Trading Invest AS, Unni Hanson, Altinvest AS og Ola Blom dømmes en for alle og alle for en til å betale sakskostnader for Høyesterett til Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch.»

Mitt syn på saken

Innledning

- (35) Et selskap som utsteder obligasjoner, låner fremmedkapital fra investorer mot å betale en løpende rente frem til hele lånet forfaller til tilbakebetaling. Obligasjonene med tilhørende rettigheter kan omsettes fritt og er slik sett ihendehaverdokumenter. I det følgende vil Trinitas også bli omtalt som «utsteder».
- (36) En tilrettelegger engasjeres av utsteder som profesjonell rådgiver og mellommann mellom utsteder og investorene. Tilretteleggeren bistår utsteder med å utarbeide informasjonsmateriale om obligasjonslånet, innhente investorer og gjennomføre utstedelse av obligasjonene mot samtidig betaling fra investorene. I praksis vil tilretteleggeren ofte engasjere ekstern advokatbistand for å vurdere ulike risikofaktorer. Rollen som tilrettelegger er konsesjonspliktig. I det følgende vil Jool Markets også bli omtalt som «tilrettelegger».
- (37) Investorene vil som oftest være representert av en felles kreditorrepresentant, en tillitsmann. Tillitsmannens oppgave er blant annet å foreta kontrollhandlinger, typisk kontroll av garanti- og pantedokumenter. Intertrust var tillitsmann for det aktuelle obligasjonslånet.
- (38) Det er på det rene at den underliggende årsaken til investorenes tap var Lakhalls bedragerier. Spørsmålet er om ansatte hos tilrettelegger handlet erstatningsbetingende, jf. skadeserstatningsloven § 2-1, ved å videreformidle den forfalskede og uriktige informasjonen til investorene. Partene har vist til det såkalte informasjonsansvaret.

Generelt om informasjonsansvaret

- (39) Informasjonsansvaret er ikke et eget ansvarsgrunnlag, men et utslag av det alminnelige skyldansvaret. Vilåårene for informasjonsansvaret er gjengitt slik i HR-2016-2344-A *Glåma Bygg* avsnitt 40 med henvisning til tidligere rettspraksis:
- «For det første må informasjonen ha vært villedende, og dette må skyldes uaktsomhet hos den som har avgitt informasjonen i en profesjonell sammenheng. For det andre må skadelidte ha hatt en rimelig og berettiget grunn til å stole på og innrette seg etter informasjonen. For det tredje må informasjonen ha vært ment for skadelidte eller i det minste for en begrenset gruppe som skadelidte tilhørte.»
- (40) Det er ingen uenighet mellom partene om at det andre og tredje vilkåret er oppfylt. Uenigheten knytter seg til det første vilkåret, om at profesjonsutøveren må ha opptrådt uaktsomt.
- (41) Tilretteleggere er underlagt en streng aktsomhetsnorm etter profesjonsansvaret, likevel slik at det er rom for en viss kritikkverdig adferd. Profesjonsansvaret er et utslag av at kravet til aktsomhet skal vurderes ut fra de *forventninger* som med rimelighet kan stilles til utøvere av den aktuelle profesjonen. Sentralt i denne sammenheng er rettsregler og bransjenormer på området. Jeg viser til HR-2022-1316-A *Aksept Eiendomsmegling* avsnittene 32 til 36, der det redegjøres nærmere for profesjonsansvaret.

Verdipapirhandelloven – kravet til god forretningsskikk

- (42) Som verdipapirforetak var tilrettelegger underlagt verdipapirhandelloven slik den lød før en omfattende lovendring 15. juni 2018 nr. 35 som trådte i kraft 1. januar 2019. I det følgende er det bestemmelsene før lovendringen jeg omtaler, med mindre noe annet fremgår.
- (43) Det fulgte av § 1-1 at verdipapirhandellovens formål var å «legge til rette for sikker, ordnet og effektiv handel i finansielle instrumenter», herunder selskapsobligasjoner som saken her gjelder. Senere er formålsbestemmelsen uttrykkelig supplert med hensynet til «å sikre investorbeskyttelse». Det er på det rene at investorbeskyttelse også inngikk i den tidligere formålsbestemmelsen, jf. Prop.77 L (2017–2018) punkt 3.3.
- (44) Loven hadde i § 10-11 en bestemmelse om *god forretningsskikk*. Det er særlig første og tredje ledd som har vært fremme i saken her:
- «(1) Verdipapirforetak skal utøve sin virksomhet i samsvar med god forretningsskikk. Foretaket skal herunder påse at kundenes interesser og markedets integritet ivaretas på beste måte, og ellers oppfylle de krav som følger av denne paragrafen, eller av forskrifter gitt i medhold av denne paragrafen.
- ...
- (3) Verdipapirforetak skal påse at all informasjon til kunder eller potensielle kunder er korrekt, klar og ikke villedende. Markedsføringsinformasjon skal tydelig angis som sådan.»
- (45) Bestemmelsen er uttrykk for en rettslig standard for redelighet og profesjonalitet. Hva kravet til «god forretningsskikk» i første ledd innebærer, konkretiseres og utdypes i de påfølgende leddene uten at dette er en uttømmende regulering av hva som ligger i den rettslige standarden, jf. de spesielle merknadene til § 10-11 i Ot.prp. nr. 34 (2006–2007) kapittel 33.
- (46) Ved lovendringen fra 2018 ble bestemmelsen om god forretningsskikk inntatt i § 10-9 og ordlyden supplert med en presisering om at verdipapirforetaket skal opptre «ærlig, redelig og profesjonelt». Informasjonsbestemmelsen i § 10-11 tredje ledd ble flyttet til § 10-10 første ledd og justert til et krav om at informasjonen skal være «balansert, klar og ikke villedende». Det fremgår av forarbeidene at omformuleringen fra «korrekt» til «balansert» ikke var ment å innebære noen realitetsendring, men å bringe ordlyden nærmere EU-direktivets ordlyd, jf. Prop. 77 L (2017–2018) punkt 5.3.2.5.
- (47) Verdipapirhandelloven § 10-11, slik bestemmelsen lød før endringen fra 2018, gjennomførte EUs direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter (MiFID I) artikkel 19 og skal tolkes i samsvar med denne bestemmelsen. I artikkel 19 nr. 1 er det inntatt et overordnet krav om å opptre «ærlig, redelig og profesjonelt i kundenes beste interesse». I nr. 2 er dette konkretisert dit hen at alle opplysninger som formidles til kunder eller potensielle kunder, «skal være riktige, klare og ikke villedende». I den engelske versjonen brukes formuleringen «fair, clear and not misleading». De siterte formuleringene er videreført i EUs direktiv 2014/65/EU (MiFID II) artikkel 24 nr. 1 og 3, rett nok slik at det i den norske versjonen nå står «rettvisende, klare og ikke villedende».

Dette direktivet ble først en del av EØS-avtalen med virkning fra desember 2019. Jeg kan ikke se at det er motstrid mellom verdipapirhandellovens og direktivenes bestemmelser av betydning for saken her, noe som heller ikke er anført.

Nærmere om tilretteleggers informasjons- og undersøkelsesplikt

- (48) Tilrettelegger hadde altså en plikt etter verdipapirhandelloven §10-11 tredje ledd til «påse» at all informasjon til kunder eller potensielle kunder er korrekt eller riktig.
- (49) Jeg finner det klart at lovens formulering ikke kan tas til inntekt for at det er et bortimot *objektivt* ansvar for videreformidling av uriktig informasjon. Like klart er det at bestemmelsen oppstiller en plikt til å gjennomgå og etter omstendighetene foreta nærmere undersøkelser før materialet benyttes i markedsføringen overfor potensielle investorer. Spørsmålet er hvor langt denneplikten rekker, nærmere bestemt om tilrettelegger har plikt til å undersøke ektheten av dokumenter og sannferdigheten av opplysninger mottatt fra utsteder.
- (50) Tilretteleggers plikt til å foreta kontrollhandlinger som skal forebygge bedrageri av investorer, er verken omtalt i verdipapirhandellovens forarbeider eller rettspraksis. Heller ikke forarbeidene til de relevante direktivene eller rettspraksis fra EU-domstolen og EFTA-domstolen ser ut til å behandle dette spørsmålet.
- (51) Bransjestandarder og bransjepraksis er sentrale kilder for å fastslå hva som kan anses som god forretningsskikk, jf. HR-2024-990-A *Edison Norge* avsnitt 80. Bransjeorganisasjonen Verdipapirforetakenes Forbund, tidligere Norges Fondsmeglerforbund, fastsetter bransjenormer som vedtas av forbundets styre.
- (52) Partene har vist til forbundets anbefaling nr. 9, «Anbefalte retningslinjer ved utleggelse av selskapsobligasjoner» 10. juni 2013, slik den lød da den aktuelle tilretteleggingen fant sted. Del II omhandler tilretteleggers undersøkelser ved transaksjoner som ikke er prospektpliktige. Det gis ingen anbefaling om å kontrollere at dokumentene mottatt fra utsteder er ekte, eller at opplysningene er sannferdige, i det følgende også omtalt som *ekthetskontroll* eller *ekthetsundersøkelser*. På generelt grunnlag heter det imidlertid:
- «I tillegg til hva som fremgår av denne anbefalingen må tilrettelegger vurdere om det er behov for å iverksette særlige undersøkelser, gi informasjon ut over markedspraksis eller tydeliggjøre risiko. Dette kan for eksempel være nødvendig når:
- Utsteder ikke har informasjonsplikt til regulert marked da foretaket ikke har utstedt noterte finansielle instrumenter.
 - Tilrettelegger vil tilby transaksjonen til ikke profesjonelle investorer / et større investorunivers.
 - Utsteder har finansielle problemer eller det foreligger særskilte hendelser eller utfordringer knyttet til utsteder.»
- (53) Tilrettelegger må altså vurdere konkret om det er behov for å foreta *særlige undersøkelser*. Jeg kan ikke se at standarden gir anvisning på ekthetskontroll alene av den grunn at det dreier seg om unoterte obligasjoner eller om investorer som ikke er profesjonelle. Problemet som ble avdekket i saken her, er «utfordringer knyttet til utsteder» omtalt i tredje kulepunkt, nærmere bestemt Lakhalls bedragerier.

- (54) Jeg bemerker at heller ikke gjeldende bransjenorm – Verdipapirforetakenes Forbunds anbefaling nr. 1, «Tilretteleggers undersøkelsesplikt ved kapitalinnhenting» 19. november 2024 – gir anvisning på rutinemessig ekthetskontroll.
- (55) For Høyesterett har advokat Vidar Løhre avgitt en skriftlig erklæring 14. oktober 2025 om bransjepraksis vedrørende tilretteleggers kontroll av utsteders informasjon, «særlig om det foretas kontroll av ektheten av dokumenter og informasjon». Løhre har siden 2006 hovedsakelig arbeidet med gjeldstransaksjoner og har bred erfaring med obligasjonslån. Han ble engasjert av ankemotpartene, men har i erklæringen også besvart spørsmål fra de ankende parter.
- (56) Ifølge Løhre er det ikke markedspraksis eller markedsforventning om at tilrettelegger skal foreta omfattende kontrollhandlinger knyttet til obligasjonsutstedelser. Han påpeker at det norske obligasjonsmarkedet bygger på en «tillitsbasert tilnærming hvor det legges stor vekt på utstederens egne bekreftelser og inneståelser». Det er ikke praksis for alminnelig ekthetskontroll i det norske obligasjonsmarkedet. Tvert imot er det en «klar og entydig praksis» for at de involverte baserer seg på at dokumentene som et utgangspunkt er ekte.
- (57) Samtidig presiserer Løhre at det «åpenbart» kan være i strid med tilretteleggers handlingsplikter ikke å foreta ekthetskontroll dersom det foreligger «spesielle og konkrete omstendigheter som indikerer at et dokument kan være forfalsket». Det er ikke praksis for at høy kredittrisiko eller det at dokumenter er spesielt viktige og/eller enkle å kontrollere, i seg selv foranlediger ekthetskontroll. Han begrunner dette med at høy kredittrisiko kompenseres med høy rente. Videre vil et alminnelig krav om ekthetskontroll skape avgrensingsproblemer og være tidkrevende og fordyrende å etterleve. For eksempel vil en verdsettelsesrapport, som er det sentrale i saken her, normalt bygge på underlagsdokumentasjon, som like gjerne kan være forfalsket.
- (58) Avslutningsvis gir Løhre uttrykk for at fraværet av praksis for alminnelig ekthetskontroll i det norske obligasjonsmarkedet har sammenheng med at investorbedragerier ikke er et stort nok problem til at myndighetene eller berørte interesse- og bransjeorganisasjoner har tatt til orde for en endring av markedspraksis. Etter hans syn er det ikke noe som tyder på at dagens praksis bidrar til noen form for «generell ubalanse i markedet».
- (59) Det er for Høyesterett ikke ført bevis for at investorbedragerier er et større problem enn det Løhre her gir uttrykk for. Slik saken er opplyst, kan jeg heller ikke se at det er grunnlag for å betvile hans beskrivelse av bransjepraksis.
- (60) De ankende parter har riktignok vist til forklaringen fra deres sakkyndige vitne for tingretten om at det var i strid med bransjepraksis ikke å undersøke ektheten av de forfalskede dokumentene, uavhengig av om det forelå mistanke om at noe ikke stemte. Til dette bemerket lagmannsretten, som gjenga vitnets forklaring for tingretten, at de øvrige forklaringene om bransjepraksis var «samstemte» om at det ikke er vanlig praksis å undersøke ektheten av dokumenter fra utstederen.
- (61) En tilsvarende praksis synes å bli fulgt av andre profesjonsutøvere som det er nærliggende å sammenligne tilretteleggere med.

- (62) *Revisorer* er underlagt den internasjonale revisjonsstandarden ISA 240, «Revisors oppgaver med og plikter til å vurdere misligheter ved revisjon av regnskaper». Her heter det blant annet følgende om profesjonell skepsis og ekthetskontroll:
- «13. I samsvar med ISA 200 skal revisor opprettholde profesjonell skepsis gjennom hele revisjonen og være innforstått med at det kan foreligge vesentlig feilinformasjon som skyldes misligheter, uten hensyn til revisors tidligere erfaringer med ærligheten og integriteten til ledelsen og dem som har overordnet ansvar for styring og kontroll i enheten. (Jf. punkt A8–A9.)
 - 14. Med mindre revisor har grunn til å tro noe annet, går revisor vanligvis ut fra at registrerte opplysninger og dokumenter er ekte. Dersom forhold som identifiseres under revisjonen, gir revisor grunn til å tro at et dokument ikke er autentisk eller at vilkår i et dokument er blitt endret uten at revisor er blitt opplyst om dette, skal revisor foreta ytterligere undersøkelser. (Jf. punkt A10.)»
- (63) Utgangspunktet er altså at revisor, som nettopp har i oppgave å føre kontroll, kan nøye seg med å foreta ekthetskontroll i de tilfellene det er grunn til å tro at dokumentet ikke er autentisk.
- (64) Lignende begrensninger av undersøkelsesplikten gjelder for *eiendomsmeglere*, som i likhet med tilretteleggere opptrer som mellommenn. Av Rt-1995-1350 på side 1356–1357 fremgår det at meglere i henhold til den generelle standarden for god meglerskikk har en undersøkelsesplikt «hvor det kan være grunn til mistanke om forhold som ulovlig bruksendring, ulovlig ombygging/tilbygging e.l.». Det siteres videre fra NOU 1987: 14 *Eiendomsmegling*, der det i kapittel 7 i de spesielle merknadene til lovutkastets § 3-7 heter at eiendomsmeglere ikke bør «pålegges noen *generell* plikt til å undersøke eiendommens faktiske tilstand eller forholdet til offentlige myndigheter, men kjøperen bør kunne stole på at megleren reagerer når han som erfaren eiendomsformidler har mistanke om at det ikke gis de nødvendige opplysninger om eiendommen».
- (65) Begge disse eksemplene viser at det etter de respektive bransjenormene ikke kreves rutinemessige undersøkelser av om det foreligger forfalskninger eller andre ulovligheter, med mindre det er grunnlag for mistanke om slike forhold. Dette viser at også disse bransjene i utgangspunktet er basert på tillit til at underlagsmaterialet fra oppdragsgiver er ekte og opplysningene sannferdige.
- (66) Ved vurderingen av undersøkelsesplikten omfang etter verdipapirhandelovens krav om god forretningsskikk må hensynet til å beskytte investorene balanseres mot hensynet til et velfungerende – herunder effektivt – obligasjonsmarked. Det er ikke rettskildemessig grunnlag for å fastslå at undersøkelsesplikten går lenger enn den bransjepraksis som jeg nå har redegjort for. Jeg slutter meg til advokat Løhres omtale av de reelle hensynene som ligger til grunn for en slik praksis, og legger også vekt på hans avsluttende uttalelse om at praksis ikke har bidratt til «generell ubalanse i markedet».
- (67) Etter mitt syn er det ikke grunn til å underkjenne det som fremstår som en veletablert og rasjonell bransjepraksis. Jeg bemerker samtidig at kravet til god forretningsskikk er en rettslig standard som det i fremtiden kan være aktuelt å justere og innskjerpe som følge av eventuelle nye utfordringer og behov.

- (68) *Oppsummert:* Tilrettelegger må i utgangspunktet kunne stole på ektheten av dokumentasjonen og sannferdigheten av opplysningene som mottas fra utsteder. Dersom det foreligger spesielle eller konkrete omstendigheter som gir grunn til å mistenke at dokumentasjonen er uekte eller at opplysningene er bevisst uriktige, må tilrettelegger foreta særlige undersøkelser. At det dreier seg om et obligasjonslån med høy kredittrisiko eller sentrale dokumenter som det er enkelt å kontrollere ektheten av, er ikke i seg selv tilstrekkelig til å utløse en slik undersøkelsesplikt.

Lagmannsrettens rettsanvendelse

- (69) Jeg bemerker innledningsvis at lagmannsretten har tatt riktige rettslige utgangspunkter om kravet til god forretningsskikk etter dagjeldende § 10-11 i verdipapirhandelloven, herunder ved vurderingen av bransjepraksis.
- (70) Spørsmålet for lagmannsretten var da om det forelå omstendigheter som ga grunn til å mistenke Trinitas for å ha forfalsket dokumenter eller for å ha gitt bevisst uriktige opplysninger, og som derved tilsa at det var uaktsomt av tilrettelegger ikke å gjennomføre særlige undersøkelser.
- (71) Ved denne vurderingen tok lagmannsretten utgangspunkt i bevisførselen i tilknytning til de undersøkelsene som tilrettelegger iverksatte før Trinitas-prosjektet ble lagt ut i markedet.
- (72) Tilrettelegger engasjerte Roschier Advokatbyrå AB for å foreta en due diligence av Trinitas som utsteder. I rapporten advokatfirmaet utarbeidet, ble det særskilt påpekt at Lakhalls innbetaling av et eierinnskudd på 87 millioner svenske kroner ikke var dokumentert. Denne dokumentasjonen ble imidlertid senere lagt frem gjennom bekreftelser av eierinnskudd og gjeldsettergivelse.
- (73) Ansvarlig partner for oppdraget hos Roschier forklarte videre at det ikke ble avdekket noe som skulle tilsi at Trinitas hadde forfalsket dokumenter eller gitt uriktige opplysninger. At det først manglet kopi av et gjeldsbrev og informasjon om et aksjeeierinnskudd, er ikke uvanlig. Heller ikke verdivurderingene av de faste eiendommene fremsto som urimelig høye for det aktuelle området. Roschier fant ikke at det var noe ved verdivurderingene som ga grunn til ytterligere undersøkelser.
- (74) Videre forklarte en tidligere ansatt i Jool Markets' Corporate Finance-avdeling som var med på tilretteleggingen av obligasjonslånet, at det ble gjennomført bakgrunnskontroll av ledende personer i Trinitas, blant annet i det svenske strafferegisteret. Verdivurderingene av de faste eiendommene ble innhentet og gjennomgått. Ved hjelp av en eiendomsdatabase sammenlignet tilrettelegger nøkkeltallene i verdiberegningene med tilsvarende tall for nærliggende eiendommer. Det ble ikke avdekket avvik.
- (75) Tilrettelegger foretok dessuten sedvanlige undersøkelser og vurderinger knyttet til utstедers økonomi. Det ble ikke innhentet fullmakt for å verifisere bankutskriften som viste innstående på morselskapenes bankkonto, noe som heller ikke er vanlig.
- (76) Lagmannsretten pekte videre på at det også var gitt en forklaring på hvorfor det ikke kunne oppdages at aksjene som var stilt som sikkerhet for obligasjonslånet, allerede var pantsatt.

Det var for øvrig tillitsmannens oppgave etter låneavtalen å kontrollere at sikkerhetene var tilfredsstillende, noe som ble bekreftet.

- (77) De ankende parter har for Høyesterett gjennomgått underlagsdokumentasjon og hjelpedokumenter for å påvise at tallmaterialet fremlagt av utsteder viste store og uforklarte variasjoner, noe som tilsa en skjerpet aktsomhetsplikt.
- (78) Til dette bemerker jeg at tilrettelegger baserte seg på den mest oppdaterte versjonen av utstедers materiale. I en situasjon der obligasjonslånet ble innhentet i to omganger med flere måneders mellomrom, var tallvariasjoner ikke i seg selv mistenkelige. Tilrettelegger utarbeidet flere interne gjennomganger av utstедers materiale – PM 1, PM 2 og PM 2 «oppdaterad» – i tilknytning til de to innhentingene.
- (79) Jeg minner også om at kredittrisikoen som tilskrives økonomien i prosjektet, ikke i seg selv ga foranledning til *ekthetsundersøkelser*. Lagmannsretten la for øvrig til grunn at investorene ville ha tegnet seg uavhengig av om økonomien i prosjektet var marginal.
- (80) Lagmannsretten har endelig vurdert betydningen av at opplysningene som tilrettelegger mottok, stammet fra Lakhall, som i egenskap av å være eneeier, hadde full kontroll over selskapet.
- (81) Også Lakhall, som på det aktuelle tidspunktet var advokat, ble underlagt tilretteleggers personkontroll gjennom undersøkelser i det svenske strafferegisteret uten funn. Det er samtidig på det rene at han begikk bedragerier overfor flere store selskaper, men også disse ble først avdekket på et senere tidspunkt. Lagmannsretten har i sin bevisvurdering lagt til grunn at det ikke fremkom noe som tydet på at tilrettelegger var kjent med at Lakhall hadde gitt uriktige opplysninger eller forfalsket dokumenter i andre sammenhenger, heller ikke i saker som tilrettelegger selv hadde hatt befatning med.
- (82) Så langt kan jeg ikke se at lagmannsrettens rettsanvendelse er uriktig når den ikke har funnet spesielle eller konkrete omstendigheter som tilsa at tilretteleggerne skulle ha foretatt særlige undersøkelser for å avdekke om Trinitas hadde fremlagt forfalskede dokumenter eller gitt bevisst uriktige opplysninger.
- (83) De ankende parter har imidlertid anført at lagmannsrettens uttalelse om at investorpresentasjonenes «‘disclaimerne’ medfører at det heller ikke var noen særskilt grunn for investorene til å gå ut fra at ektheten av dokumentene var undersøkt i dette prosjektet», beror på en uriktig rettsanvendelse.
- (84) Jeg forstår lagmannsretten dit hen at «disclaimernes» opplysninger – blant annet om at informasjonen ikke har «genomgått någon oberoende verifisering» – lå innenfor kravet til god forretningsskikk. Det dreide seg derfor ikke om ansvarsfraskrivelser i strid med preceptorisk lovgivning, men om opplysninger om hvilke kontrollhandlinger som ikke kunne forventes ut over de sedvanlige. Jeg kan ikke se at dette beror på en uriktig rettsanvendelse.
- (85) De ankende parter har som nye anførsler for Høyesterett videre gjort gjeldende at lagmannsretten ved aktsomhetsvurderingen både skulle ha sett hen til undersøkelsesplikten etter hvitvaskingsregelverket og til hensynene om å begrense risikoen for

interessekonflikter mellom verdipapirforetaket og dets kunder til et minimum. Jeg finner det klart at disse anførselene ikke kan føre frem.

- (86) Hvitvaskingsregelverket ivaretar offentlige interesser, og brudd på reglene vil normalt ikke utløse erstatningsansvar mellom private, jf. HR-2024-990-A *Edison Norge* avsnitt 76 følgende. Jool Markets har bistått utsteder med *innhenting* av et obligasjonslån, og ikke med eiendomstransaksjoner eller pengeoverføringer som etter omstendighetene kunne vært omfattet av hvitvaskingsreglene. Det er ikke påvist brudd på dagjeldende hvitvaskingslov eller interne hvitvaskingsrutiner, enn mindre sannsynliggjort at tilrettelegger faktisk avdekket mistenkelig informasjon om utstaders virksomhet. Jeg ser ikke bort fra at eventuelle funn som ledd i etterlevelsen av hvitvaskingsregelverket kan aktualisere en nærmere undersøkelsesplikt etter verdipapirhandelloven, men det er altså ikke tilfellet i saken her.
- (87) Jeg kan heller ikke se at de prosentbaserte honorarsatsene – 6 prosent for tilretteleggingen og 4 prosent for merarbeid knyttet til kapitalinnhenting gjennom en livsforsikringsordning – skapte en potensiell interessekonflikt som utløste en plikt til å foreta *ekthetsundersøkelser*. Problemstillingen er snarere om det prosentvise honoraret som skulle dekkes gjennom den innhentede kapitalen, bidro til at eventuelle forhold som tilsa særlige undersøkelser, likevel ikke ble fulgt opp. Som det fremgår av min gjennomgang, er det ikke påvist slike forhold.
- (88) Min konklusjon er etter dette at tilrettelegger har foretatt de undersøkelser som følger av kravet til god forretningsskikk under arbeidet med informasjonen til investorene. De krav investorene med rimelighet kunne stille til tilretteleggerne, er da ikke tilsidesatt, og det foreligger ikke erstatningsbetingende uaktsomhet etter skadeserstatningsloven § 2-1.

Konklusjon og sakskostnader

- (89) Anken skal etter dette forkastes.
- (90) Ankemotpartene har vunnet saken og har krav på erstatning for sakskostnadene for Høyesterett etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd, som jeg ikke har funnet grunn til å gjøre unntak fra. Omkostningsoppgaven på 986 900 kroner med tillegg av merverdiavgift – til sammen 1 233 625 kroner – legges til grunn som nødvendige utgifter i anledning saken. Beløpet skal etter avtale mellom ankemotpartene utbetales til Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch.
- (91) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Anders Olav Ellefsrud, ANWI Holding AS, Arnt Olav Aas, Bjørn Myrvang, BK Medica AS, Christian Arve Strand, Erling Schackt, Espen Thorstensen, Finn William Ellefsen, Gangaren Holding AS, Harald Svendsen, Håvard Torger Bakke, Jostein Lied, Tom Blom Rinde, Knut Edvard Gjernes, Knut von Krogh, K.P. Invest AS, Lars Oddbjørn Silseth, Olaf Tufte AS,

Ole Christian Iversen, Per Arvid Tredal, Steinar Odd Heyerdahl, Sunnic Norge AS, Svein Aksel Røen, Sverre Kaasen, Trading Invest AS, Unni Hanson, Altinvest AS og Ola Blom, en for alle og alle for en,
1 233 625 – enmilliontohundreogtrettitretusensekshundreogtjuefem – kroner til Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch innen to uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (92) Dommer **Steen:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (93) Dommer **Sæther:** Likeså.
- (94) Dommer **Bergsjø:** Likeså.
- (95) Dommer **Bull:** Likeså.
- (96) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Anders Olav Ellefsrud, ANWI Holding AS, Arnt Olav Aas, Bjørn Myrvang, BK Medica AS, Christian Arve Strand, Erling Schackt, Espen Thorstensen, Finn William Ellefsen, Gangaren Holding AS, Harald Svendsen, Håvard Torger Bakke, Jostein Lied, Tom Blom Rinde, Knut Edvard Gjernes, Knut von Krogh, K.P. Invest AS, Lars Oddbjørn Silseth, Olaf Tufte AS, Ole Christian Iversen, Per Arvid Tredal, Steinar Odd Heyerdahl, Sunnic Norge AS, Svein Aksel Røen, Sverre Kaasen, Trading Invest AS, Unni Hanson, Altinvest AS og Ola Blom, en for alle og alle for en,
1 233 625 – enmilliontohundreogtrettitretusensekshundreogtjuefem – kroner til Zurich Insurance Europe AG, Norway Branch innen to uker fra forkynnelsen av denne dom.

Dokumentet er i samsvar med originalen:
Kjetil Aasen